

БОЛКА ЗА РУСЕ

Докато книгата беше под печат, дойде вестта, че заводите за епихлорхидрин в Горгево се закриват. Въздишка на облекчение се изтръгна от 200 000 граждани на Русе. Не можах да се зарадвам само мъртвородените и увредени от 10 - годишната хлорна водна, починалите от задушаване страци... Споменът за тази комунистическа експериментална лаборатория, за тази ужасяваща, убийствена червена политика на геноцид не трябва да се забравя НИКОГА!"

Мой роден град, град на страданието,
астматико блед, дете мое, гроб мой,
свещите вече се палят, очите ти сълзят,
и аз плача със теб, слънце мое, Русчук ненагледен,
мое съкровище - ограбено и забравено,
храм осквернен, под опушените ти сводове
кукумявките предсказват...

Мой роден град, люлюко моя, бащин дом,
несретнико прокълнат, детство мое -
когато тичах със къси панталонки из
градините ти. Но ето - пристигат,
пристигат ешелоните с ковчези -
за хлорна група - А,
за хлорна група - Б,
за хлорна група - О,

за всички - съседи, познати, приятели...
Мой роден град, божествено създание
в ръцете на дявола,
как да те спася от злодейството,
как да те отнеса далече, далече -
през девет земи и морета,
през девет планини в десета
и никога повече тук да не се връщаме!...
Дунаве бели, старецо сгърчен,
като минаваш край Русе и виждаш
керван от човешките-сенки, питай,
разпитвай в подземното царство,

иде ли краят на мъките вече,
чакат ли там да ни срещнат достойно,
щото при господата мястото свърши -
всички юдеи светци ги изписват...
Дунаве, Дунаве, гишаш ли още,
или и ти като Русе издъхваш -
гневен и мъдър, безсилен,

отровен?...

1988